

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupeného advokátem JUDr. Alešem Pejchalem, se sídlem Stankovského 144, Čelákovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2008, č. j. 60 Az 139/2006 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2006, č. j. OAM-1357/VL-07-18-2006, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítlo jako zjevně nedůvodnou žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 28. 2. 2008.

Rozsudek stěžovatel napadá kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., čímž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a vady řízení před správním orgánem.

Stěžovatel zejména připomíná, že při pohovoru v rámci správního řízení upozorňoval nejen na to, že se mu nedaří sehnat práci, ale i na to, že jako rusky mluvící nemůže ve své zemi původu zůstat v důsledku narůstajícího nacionalismu. Bylo tedy namístě řádně posoudit i politickou situaci a dodržování lidských práv v jeho zemi původu. Stejně tak mělo být vzhledem k jeho konkrétnímu případu posouzeno, zda u něj byla naplněna ochrana ruského jazyka, jak ji zaručuje Ústava jeho země původu. Tu opustil za

mimořádně tíživých podmínek daných tím, že na Ukrajině nemá žádný movitý ani nemovitý majetek.

Kromě toho poukazuje na to, že v České republice žije jeho bývalá manželka a jeho dcera, takže tu má rodinné vazby, které by byly při nevyhovění jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zpřetrhány, přičemž už z důvodu zakotvení práva na rodinný život v článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by tyto vazby neměly být přehlíženy. Dále stěžovatel poukazuje na to, že je léčen pro artrózu pravého kolene a bude se muset podrobit operaci křečových žil, a také na to, že mu byl v ČR vydán živnostenský list na provozování úklidových prací, byť mu provozování této činnosti bylo rozhodnutím Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav pozastaveno.

Stěžovatel konečně namítá, že v jeho případě měl být udělen humanitární azyl, a to s ohledem na okolnosti hodné zvláštního zřetele. Těmi v jeho případě měl být fakt, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, tedy proto, že uvedl v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí, tento důvod však již v nyní účinném znění zákona o azylu není vůbec uveden.

Stěžovatel proto navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Při posouzení přijatelnosti stěžovatelovy kasační stížnosti nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že všechny jím nadnesené právní otázky byly již v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny.

K otázce toho, kdy se stávají případné ústrky ruský hovořící menšiny v neruských postsovětských republikách pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, tak nezbyvá než odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 377/2004 (publ. na www.nssoud.cz), kde bylo uvedeno: „Obecná tvrzení o pronásledování v domovské zemi z důvodu odlišné národnosti (zde: ruská národnost v Kazachstánu) žadatelky o azyl ve spojení s tím, že v domovské zemi dochází k upřednostňování občanů domovské národnosti, nejsou samy o sobě důvody, pro které by bylo možno udělit azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Na základě těchto důvodů může být azyl udělen pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Na žadatelku se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.“

Stejně tak tento soud řešil již opakovaně otázku relevance rodinných důvodů pro přiznání humanitárního azylu, a to například ve svém rozsudku ze dne 16. 2. 2005, sp. zn. 4 Azs 333/2004 (publ. na www.nssoud.cz) : „*Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití se snoubenkou, která má desetiletou dceru, je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“

Pokud pak stěžovatel poukazuje na to, že tyto jeho rodinné vazby je potřeba zvážit nejen pohledem českého vnitrostátního práva, ale i pohledem článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.), je možno odkázat na řešení této otázky obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. 8 Azs 165/2005 (publ. na www.nssoud.cz): „*Obecně platí, že v případě neudělení azylu, resp. nepřiznání překážky vycestování, má žadatel možnost upravit si pobyt na území České republiky jinak. Neudělení azylu, resp. nepřiznání překážky vycestování, žadateli tedy není nevyhnutelně spjato s jeho povinností vycestovat z České republiky, která by mohla být zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Skutečnost, že se stěžovatelka v posuzované věci nemůže v důsledku správního vyhoštění úspěšně ucházet [§ 87h odst. 1 písm. a) ve spojení s § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců] o některý z pobytů za účelem sloučení rodiny [§ 87e odst. 1 a § 65 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, včetně závazku respektování soukromého a rodinného života stanoveného článkem 8 Úmluvy.*“

Poslední stěžovatelova námitka týkající se změny zákonné úpravy následků opakovaného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak jednak oslabena skutečností, že jakkoli na toto opakované podání již nepamatuje § 16 odst. 1 zákona o azylu jako na důvod zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné, je na ně nyní, tedy od 21. 12. 2007, pamatováno jako na důvod nepřípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v § 10a písm. e) téhož zákona; a dále je vyvrácena ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., podle nějž „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“ Tato zásada aplikace zákona ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu je pro soudy ve správním soudnictví nepřekročitelná s výjimkami plynoucími z případného rozporu takového postupu s ústavním pořádkem, jak na to bylo pamatováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008 (publ. na www.nssoud.cz).

Zmiňuje-li konečně stěžovatel, že mu byl pozastaven výkon živnosti a že má artrózu kolene (k relevanci zdravotních problémů pro udělování humanitárního azylu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, sp. zn. 4 Azs 27/2003, publ. na www.nssoud.cz), nezakládají tyto skutečnosti ani samostatný bod kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Stěžovatelovou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zdejší soud samostatně nezabýval, když tento plyne automaticky již z § 32 odst. 5 zákona o azylu v nyní účinném znění.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta, přičemž na rozdíl od řízení před krajským soudem v téže věci nepřísluší zde ani odměna právnímu zástupci stěžovatele, neboť právní zástupce, který stěžovatele zastupoval před krajským soudem, byv mu krajským soudem ustanoven, jej před Nejvyšším správním soudem již zastupuje na základě plné moci ze dne 8. 4. 2008 (č. l. 63 soudního spisu).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu